

КЊИГЕ СУ У МОДИ

Често у тами. Често усамљена, са причама, али нешто ми недостаје. Недостаје ми смех, шушкање и шапутање.

Тишина ме убија.

Убија док ормари гледају, а искушење на мом меком кревету је све јаче. Чај топао, чак се ни сркање не чује, а кроз одшкринут прозор ни ветрић да прође, лист неки мало да се истакне, да зашарени ове једнобојне и хладне зидове.

Упркос томе, из једне мале пукотине у зиду вири слабашна светлост, топла, блага. Чини ми се као сунце. Полако, али сигурно ходала сам ка њему. И срећна и тужна, и уплашено и храбро, нисам знала шта да осећам. Осећања су се шарала и ређала у мени као дуга. Из пукотине изађе прво слово "А" затим и „Б“ и „В“... и тако цела азбука, и сва се поређају у моју празну свеску. Слова су обасјала листове свеске. Затим и зидове, слике, постељину, одећу, јастуке... Све украшено речима! Било је чудесно гледати вихор ћирилице како плеше око мене, и увија и мене и моје царство у топлину. И још важније, исковала ми је осмех. Заблиста најјаче и створи испред мене чекић и књигу. Чиме ћу срушити зид? Одабрах књигу. Тада се зид разби попут стакла и његови делићи падоше на под. Иза зида сијала је библиотека. Била је као извор у пустињи, делић ваздуха у свемиру, месец у бескрају малих, сићушних звезда, као светионик моје душе, светионик од речи... Срце је фењер, оно без чега се књиге не могу читати.

Очи и осмех, душа и срце осећали су да су се вратили кући након дугог и напорног пута, пута у пропаст, а сада нови пут ме чека, до плаве звезде, уз нову сапутницу, без које се не сме, уз књигу, која је увек у моди.

Катарина Ковачевић 81

ОШ "Васа Чарапић"
Бели Поток